'समुद्रं न' समुद्रमिव, सुखेनाङ्कातुं शक्यं, 'तस्थिवांसं' तस्मिं-स्थाने अवस्थितमेनं, 'मर्म्मृज्यन्ते' अभिषेकलेपान् पुनः पुनः शोधयन्ति। तत्र दृष्टान्तः, 'अप्सु' अन्तर्जलमध्ये, 'द्वीपिनं' गजं, यथा प्रक्षालयन्ति तद्वदित्यर्थः॥

कल्पः। उदसावेत्वित्यादित्यमुदीक्षयतीति। पाठस्तु, "उद-सावेतु सूर्य्यः। उदिदं मामकं वचः। उदिहि देव सूर्य्य। सह वग्नुना मम। अहं वाचो विवाचनम्। मयि वागस्तु धर्णसिः। यन्तु नदयो वर्षन्तु पर्ज्जन्याः। सुपिप्पला ओषधयोः भवन्तु" इति। 'असौ' राजा, सूर्य्यसमो भूत्वा 'उदेतु' उदयमभि-वृद्धिं गच्छतु, 'मामकं' मदीयं, 'इदम्' आशीर्व्वादरूपं, 'वचः', 'उदिहि' अभिवृद्धिं गच्छतु, हे 'सूर्य्य', 'देव' दीप्यमान, राजन् 'मम' ब्राह्मणस्य, 'सह वग्नुना' वचनेनाशीर्व्वादेन सह, त्वम् 'उदिहि' अभ्युदयं गच्छ, 'अहं' पुरोहितः, 'वाचः' धर्म्माधर्म्मात्मिकायाः, 'विवाचनं' विशेषेणाभिवदनसामर्थ्यं, प्राप्नुयामिति शेषः। येयम् 'मयि', स्थिता आशीर्व्वादरूपा 'वाक्', सा 'धर्णसिः' धरणशीला सुप्रतिष्ठितास्तु। 'नदयो' नद्यः सर्व्वाः, 'यन्तु' पूर्णाः प्रवहन्तु, 'पर्ज्जन्याः' मेघाः, स्वस्वकाले 'वर्षन्तु', 'ओषधयः' व्रीह्यादयः, 'सुपिप्पलाः' शोभनफलो-पेताः, 'भवन्तु'॥

कल्पः। अन्नवतामिति जनपदाननुवीक्षत इति। पाठस्तु, "अन्नवतामोदनवतामामिक्षवताम्। एषाꣳ राजा भूयासम्" [४] इति। अदनीयानि प्रशस्तभक्षभोज्यानि येषु ग्रामेषु ते